

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

listopad 2017 / ročník XXVII

**Když věřící
kolegové
ve firmě
inspirují**

**Nástrojem
porozumění
je DIALOG**

**Prameny
sociální
nauky
Církve**

**Výročí počátku
komunistického
teroru**

KARMELITÁNSKÉ NAKLADATELSTVÍ

Na Sadech 19, 370 01 České Budějovice
www.kna.cz, www.ikarmel.cz

Karel Sládek

Zázrak jménem les

Vyprávění o sv. Terezii z Lisieux
Člověk ztrácí schopnost vnímat přírodu s otevřeným srdcem. Hledíme často jen do sebe a do virtuálního světa médií a sociálních sítí. Příroda může být cestou k nalezení smyslu života. Kniha žánrově navazuje na úspěšný titul Žít s moudrostí včel.
brož., 60 s., 119 Kč

Bruce Marshall

Plná slávy 2. vyd.

Vyprávění o sv. Terezii z Lisieux
Plná sláva je dnes už klasikou křesťanské beletrie: kdo ji četl, většinou se k ní rád vrací, a kdo ji nečetl, o moc přišel. Kniha je plná laskavého humoru i životní moudrosti, voní křesťanstvím s lidskou tvář.
brož., 256 s., 299 Kč

Alberto Reyes Pías

Já, Bůh a Fidel –

– Knězem na komunistické Kubě

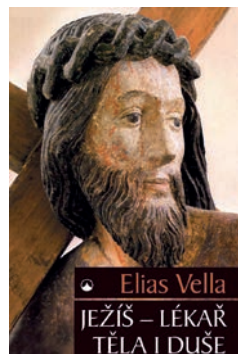
Temperamentní Alberto vydává svědectví o své poněkud klikaté cestě ke kněžství během režimu Fidela Castra. Vyprávění nepostrádá hloubku – mezi řádky osobního příběhu mnohokrát zasvítí vyzrálá duchovní moudrost.
brož., 176 s., 249 Kč

Elias Vella

Ježíš – lékař těla i duše 2. vydání

Existuje uzdravení duchovní, tělesné a vnitřní (tzv. uzdravení vzpomínek). Znamý exercitátor z Malty zprostředkovává své bohaté zkušenosti v této oblasti.
brož., 352 s., 299 Kč

Jan Kotas, Martina Špinková

Od adventu do adventu dotisk – Křesťanské putování rokem

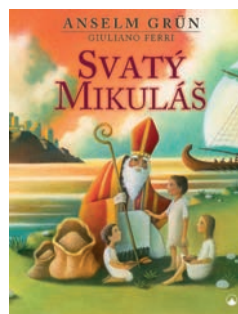
Co je to liturgický rok, kdy začíná a kdy končí? Co znamená advent? Jak dlouho trvá postní doba? Knižka odhaluje původ a smysl křesťanských svátků a ukazuje, jak je slavíme v rodině a společně s celou církví.
váz., 64 s., 199 Kč

Anselm Grün, Guilioano Ferri

Svatý Mikuláš

Anselm Grün nám vypráví nejznámější příběhy z Mikulášova života: o jeho štědrosti a péči o chudé, o třech dcerách a zlatých valounech, o zázraku s obilím, o tom, jak zachránil tonoucí námořníky.
váz., 32 s., 229 Kč

Obsah

Obec Mokrosuky si připomněla svého rodáka	3
Diecézní biskup Vlastimil Kročil se setkal s hejtmankou Ivanou Stráskou	3
Když věřící kolegové ve firmě inspirují	4
Církev a sociální otázka	6
Charita je v Horažďovicích již 20 let	7
Den charity s Hrůzou	7
Českobudějovická diecéze přijala Pannu Marii – Matku Církve	8
Projekt do škol	8
Šumavské kostelíky VI.	9
Slovo života pro děti	10
Kam s ním?	12
Poslední letošní pouť rodin v diecézi	13
Odkaz sv. Františka ve Veselí n. L.	13
Na okraj smutného výročí	14
Personalie	15
Dialog je nástrojem porozumění	16
Setkání s Písmem Svatým	17
Milevský klášter oslavil 830 let existence	18
Celodiecézní pouť zaujala pestrým programem	19
JYSK pomáhá potřebným	19

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické
Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz
Redakce: redaktor, editor: Miroslav Bína
grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: Inpress a.s., České Budějovice
Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

Příští číslo: 1. 12. 2017 / Uzávěrka: 16. 11. 2017

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 25 Kč. Přispět na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u Sberbank cz, a.s.: 4120000636/6800, variabilní symbol 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Obec Mokrosuky si připomněla svého rodáka

V rodinné a velmi srdečné atmosféře proběhlo dne 27. září vzpomínkové setkání v malé obci Mokrosuky, která leží nedaleko Sušice. Ve výroční den úmrtí Mons. Prof. ThDr. Vladimíra Boublíka, byla odhalena pamětní deska umístěná na průčelí renesančního zámku, nedaleko domu, kde se narodil 16. listopadu 1928.

Slavnostního aktu, který zahájil místní starosta Ing. Václav Matějka, se zúčastnilo několik desítek nejen místních obyvatel, příbuzných a přátel, ale i českobudějovický biskup Mons. Vlastimil Kročil s Mons. Prof. ThDr. Karlem Skalickým, který kdysi – po Boublíkově smrti – převzal vedení katedry Fundamentální teologie na Lateránské univerzitě v Římě; on také ve svém projevu přiblížil velikost Boublíkovy osobnosti a vzpomněl na své první setkání s ním.

V době, kdy se naše země ocitla v područí komunistického režimu, Boublík jako čtyřicetiletý odešel do Říma, aby se postavil na stráž hodnot evangelia, demokracie a svobody. Jako kněz pak sloužil a pomáhal mnoha bratřím i sestrám, jako vynikající teolog psal a strhujícím způsobem přednášel na akademické půdě. Se svou vlastí však zůstal stále spojen, nikdy mu nebyl lhostejný osud naší země a tak i závěr života prožil ve svém milovaném kraji. Zemřel 25. září 1974 v klatovské nemocnici a byl pohřben na malém hřbitově v nedalekých Zbynicích.

Přestože již uplynulo 43 let od jeho úmrtí a postupně ubývá těch, kdo ho znali osobně, jeho knihy s teologickým zaměřením jsou dodnes čtené a stále aktuální. Slova vytesaná do kamenné desky, kterou biskup Vlastimil Kročil požehnal, připomínají důležitou a hlavní myšlenku Boublíkovy teologického díla: „Blažení, kdo riskují ztroskotat v moři nejistot a úzkostí v očekávání příchodu Lásky“. Tato slova lze chápat jako odkaz vynikajícího teologa naší doby a poděkování si jistě zaslouží všichni, kdo se k tomuto odkazu hlásí – třeba i tím, že přispěli k realizaci této pamětní desky.

R. D. Zdeněk Mareš

Diecézní biskup Vlastimil Kročil se setkal s hejtmankou Ivanou Stráskou

„Naše úřady spojuje společný zájem o trvalý rozvoj Jihočeského kraje, jehož území se překrývá s českobudějovickou diecézí“, řekl otec biskup Vlastimil Kročil po setkání s jihočeskou hejtmankou Ivanou Stráskou dne 11. září. Jednalo se o první vzájemné setkání v jejich úřadech.

Rozhovor proběhl v pozitivní atmosféře nad tématy, ve kterých obě instituce významně působí, a kde se cíle a služba člověku vzájemně setkávají a doplňují – především v oblasti charitativní a sociální.

Hovořili spolu také o nedávné návštěvě pěveckého sboru Mendík z českobudějovického Jirsíkova gymnázia v Římě, kde sbor v rámci oslav svátku sv. Václava doprovázel bohoslužbu ve Svatopetrské bazilice. Při této příležitosti pozval otec biskup paní hejtmanku Ivanu Stráskou k účasti na generální audienci u Svatého otce v Římě, která proběhne v rámci prosincové pouti ke cti sv. Mikuláše.

V rámci audiece dne 13. prosince bude Svatému otci společně předána speciální vářka českobudějovického ležáku jako projev poděkování a vděčnosti za jeho pastorační službu.

Miroslav Bína

Foto: archiv S. Kaňokové

Když věřící kolegové ve firmě inspirují

Letos v červnu absolvovala obor Etika v sociální práci na Teologické fakultě Jihočeské univerzity. V roce 1995 však Mgr. Simona Kaňoková, maminka syna (28) a dcery (27), začínala ve Skupině ČEZ vzdělávacími akcemi pro veřejnost a pro děti. Během 20letého působení v různých firemních pozicích prožila s firmou kus její historie a zároveň ji zajímal i vývoj v neziskovém sektoru.

Náš rozhovor by se měl týkat firemního dobrovolnictví. Vy jste ale začínala v útvaru komunikace celorepublikovými akcemi typu dětských soutěží a karnevalů ...

Ano, sama jsem měla děti v předškolním věku. Později jsem se věnovala v útvaru public relations/vnější komunikace sponzoringu a časem pro mne mimo jiné byla zajímavá nabídka pracovat v organizaci a řízení. Takto máte možnost poznat celou strukturu firmy a tehdy jsem měla čest spolupracovat na přípravě mnoha systémových firemních změn s výborným šéfem.

Po roce 2000 byl již v České republice sponzoring známou záležitostí. Jakým směrem jste se ve firmě ubírali a co bylo impulzem pro změnu?

Velkou výzvou pro mne byla nabídka věnovat se novému tématu, firemní společenské odpovědnosti (CSR). Škála těchto aktivit již ve firmě byla živá, jen se to začalo jinak pojmenovávat a třídit. Je totiž podstatné rozdělení firemní odpovědnosti na ekonomickou oblast, zahrnující např. risk management, environmentální oblast, řešící vztah k pří-

rodě a sociální oblast, která řeší vztahy k zaměstnancům ale i odborníkům či široké veřejnosti. Dnes jsme dál, nejde jen o finanční dárcovství, mnohé firmy se chtějí podílet na společenských otázkách, posouvat je a znát výsledky.

Možnost takového vzájemného obohacení přináší například osobní setkání během firemního dobrovolnictví. Jde o specifický typ tzv. nefinančního dárcovství. Každý zaměstnanec má jeden uhrazený den v kalendářním roce, který může věnovat práci ve prospěch neziskové organizace. Firma akce připravuje, včas vyhláší termíny po celé ČR, zajišťuje hodnověrnost organizací, hradí zaměstnancům občerstvení, podporuje jejich dopravu. Podle počtu účastníků neziskovkám uhradí potřebné pracovní pomůcky či drobný materiál spojený s akcí. V každém regionu zaměstnanci sami rozhodují, zda a kam půjdou pomáhat podle předem formalizovaných pravidel firmy.

Zkušenosti jste využila i ve své bakalářské a magisterské práci. Zdá se, že toto téma má v naší zemi stále obrovské možnosti rozvoje. Jak jste zvládla koordino-

vat pomoc v poměrně vysokém počtu zúčastněných?

Prvním krokem bylo, že si zájemci mohli vybrat den v roce. Opravdu sofistikovaně se ve firmách do sociálních akcí zapojuje max. 6–7 % zaměstnanců. Rozdělila jsem termíny akcí podle regionů, navázala vztah s neziskovou organizací jako prostředníkem mezi naší firmou a neziskovkami, kterým budeme pomáhat. To bylo důležité pro ověření záměrů a pověsti naší firmy a současné vytipování organizací, které si pomoc zaslouží. Nechtěli jsme posílat naše zaměstnance někam, kde by neziskovka chtěla pouze využít možností naší firmy a rovnou kalkulovala s finanční podporou. Touto cestou Skupina ČEZ nejde.

Dále je jistě nutné vyvážit balanc podmínek, za kterých jdete pomáhat, kdy a o jakou pomoc se bude jednat.

Vždy nám jde o to vyjít vstříc neziskovkám, co konkrétně potřebují a dát jim vědět aspoň půl roku dopředu. Jestliže my, jako firma jdeme pomáhat, zaplatíme zaměstnanci pracovní den, během kterého pracuje jinde. Je tedy nutné dbát i na tu druhou partnerskou stranu. Stejně tak hradíme neziskovce v předem určené výši 100 Kč na osobu i občerstvení. Jak ho pojmu, to je na nich, a je zajímavé sledovat, jak s obnosem naloží.

Firemní dobrovolnictví je dnes jistě dále, snaží se využít i profesní podstatu dobrovolníků. Jakým vývojem prošel program v ČEZ?

Pro naše zaměstnance bylo a je zajímavé vidět a slyšet, jaká služba, jaké prostředí a obtíže mají lidi v místě, výsledků pozitivních osudů. Objížďala jsem téměř všechna místa a získala tím řadu cenných podnětů a názorů od samotných zaměstnanců. O organizacích, které jsme navštívili, se pravidelně zmiňujeme v tiskových zprávách. Těší nás, když ony na webu nebo sociální síti zveřejní zmínku, kdo jim pomohl, kdo s nimi strávil čas. Postupně jsem poznala, že i ve Skupině ČEZ máme mezi sebou věřící kolegy, kteří jsou zastánci mnohých dobrých myšlenek. V dnešní době jsou otázky spojené s vírou brány více jako soukromá záležitost a mnozí je na pracovišti neventilují. Tito lidé svým přirozeným osobním příkladem však často zaujmou a inspirují druhé a o jejich praktikované křesťanské víře se dozvíte někdy až časem, při osobních rozhovorech.

Vraťme se k dalším možnostem firemního dobrovolnictví. V rámci Vaší společnosti to fyzickou pomocí nekončí.

Snažíme se přejít k další úrovni. Jde o to využít profesní znalosti dobrovolníka, např. potenciál manažera, který umí rozvinout finance a investice, plánovat strategii a budoucnost. Začali jsme pracovat na možnosti využití odborného know-how, jde o tzv. expertní dobrovolnictví.

Např. organizace pečující o slabozraké – vše stojí na jednom člověku, který nemá zastupitelnost a s jeho časovými možnostmi a věkem by se organizace mohla dostat do rizikové situace. Svobodně vzniklý malý tým manažerů připravil návrhy strategie, výběrové řízení a vybral nového člověka ještě navíc se změněnou pracovní schopností. S odborným dobrovolnictvím je ovšem organizačně mno-

hem více práce a je třeba intenzivního individuálního zapojení a ze strany neziskovek otevřenosti, důvěry a opravdového zájmu o změny.

Dá se tedy říci – úkolem firem je vydělat peníze, ale jejich společenská odpovědnost je o vztazích a kultuře.

Ano. A kultura či étos firmy se může k dobrému měnit a s dobou rozvíjet pouze tím, když se rozvíjí zaměstnanci. Ti se mohou profesně i osobnostně posouvat, když mají pocit smysluplnosti práce, příjemné atmosféry, mají příležitost poznávat nové věci a přístupy. Pak jsou otevření i solidaritě a pomoci. To jsem u „našich lidí z energetiky“ zažila opakovaně během povodňové pomoci. Zkušenosti ukazují, že v řadě firem fungují např. sbírky, charitativní trhy, podpůrné snídanečky přímo v jejich budovách. Ale musí to být kvalitně připravené, věrohodné a smysluplné.

V České republice se firemnímu dobrovolnictví dobře věnuje řada firem. Ty menší spíše po osobní linii a nechtějí se příliš zviditelňovat. Já si naopak myslím, že když se dobře komunikují dosažené výsledky, šíří se tak dobrá zpráva, ve které uprostřed skvělých organizací žije s příkladnými lidmi i poselství o Boží radosti a lásce.

Po 20 letech jste ze společnosti odešla. Mělo to souvislost s Vaším studiem na jihočeské teologické fakultě?

Můj odchod se studiem souvisel. Měla jsem potřebu se ve své práci zdokonalit a dělat jí profesionálněji.

Věnovala jsem se oboru Charitativní a sociální práce, zahrnující právě neziskový sektor. Pro mne jako pro věřící křesťanku je důležité, že jsem našla nové pohledy na argumentaci a poznala důležitost kritického myšlení. Uvědomila jsem si, kolik je možné ještě udělat dobrých věcí, ale natolik mne zaujala potřebnost společnosti a nedocenení lidí, kteří sociální práci vykonávají, že jsem se rozhodla osobně tuto profesi zkusit. Zaváděla jsem terénní pečovatelskou službu do nových míst v Čechách a pomáhala novým lidem v koordinaci činností a pečovateli v regionu. Záleželo mi na sjednocení systému práce a administrativy.

Po této rok a půl trvající zkušenosti jsem se zamýšlela nad tím, kde je moje další role. Nakonec jsem přijala výzvu k návratu do Skupiny ČEZ za vstřícných podmínek pro práci týmu, věnující se problematice CSR. Myslím, že zde mohu využít náročné studium etiky v sociální práci a mnoho věcí zde uplatnit.

Jak vidíte samotné organizace, kterým pomáháte?

Neziskový sektor je velmi rozmanitý a stejně jako firmy má různou úroveň. Zajímají mne organizace, které mají ve svém poslání sociální práci. Ducha provozu těchto organizací mnohdy tvoří unavení a společensky nedocenení zaměstnanci, zavalení povinnostmi vůči klientům. Ve firmě, alespoň co já mám zkušenost, se dobře argumentačně připravené nápady dočkají odezvy i podpory. Lze hledat nové cesty, zkoušet nové věci. Pokud jsou lidé v malé neziskovce umocnění kontrolami a výkazy a ještě mají podpůrně pečovat o jakkoliv oslabené lidi – není dost lidí ani energie na nápady, inovace a strategii pro rozvoj organizace.

Miroslav Bína

Církev a sociální otázka

Sociální politika patří dnes bezesporu mezi nejdůležitější oblasti života společnosti. Jejím prostřednictvím jsou totiž realizována základní práva občanů. Náš návrat po roce 1989 mezi demokratické státy, do společenství moderní Evropy, znamenal logicky i zapojení do evropských integračních procesů.

Značnou roli přitom sehrává hledání a nalézání společných kořenů, východisek, které sociální politiku a její vývoj během historického procesu ovlivňují nebo v minulosti zásadním způsobem ovlivnily či dokonce tvořily. Sem patří a má zde nezastupitelnou roli křesťanství a ideály, na nichž stojí a jsou promítány do každodenní praxe sociální nauky církve. V průběhu celé své dvoutisícileté existence, církev formulovala celou řadu pravidel, směrnic a iniciativ, týkajících se problémů, které přináší společenský a kulturní rozvoj, uplatňování nebo krize ideologií a jím odpovídajících politických systémů a požadavků na nové sociální uspořádání. **Na základě harmonizace učení evangelia a zdravého rozumu církev vypracovala zásady spravedlnosti a rovnosti. Jejich předpokladem je láska k bližnímu, milosrdenství, solidarita s trpícími.**

Jedním z nezpochybnitelných zdrojů současné evropské sociální politiky je veřejné chudinství, chudinská péče, zabezpečována zejména během středověku převážně církevními organizacemi. Současná sociální péče je organickým nástupcem této chudinské péče a má svůj základ

v solidaritě státu, obce, církve a dalších institucí. Ruku v ruce s tím jsou logicky nastolovány otázky osvěcenství a modernizace církve. V této souvislosti stojí za zmínku, **že právě na území naší diecéze dochází v 2. polovině XVIII. století k uskutečnění tzv. Buquoyovy reformy chudinské péče.** Janem Nepomukem Buquoyem, novohradským hrabětem, propagovaný nový názor na roli člověka – občana při řešení sociálních otázek společnosti a státu, byl založen na teorii užitečnosti a pracovní schopnosti. Byly zavedeny **farní chudinské ústavy, které se staly předchůdci dnešních farních charit.**

V polovině XIX. století byla církev po celém světě konfrontována s historickým procesem, který probíhal v důsledku změn v politické, hospodářské a sociální oblasti. Měnící se skladba společnosti přinesla velký přebytek pracovních sil, který měl za následek zhoršené sociální postavení dělníků. Nebezpečí sociálních zápasů motivovalo papeže Lva XIII. k přehodnocení dosavadního přístupu církve k řešení dělnické otázky, k jasnému formulování katolické sociální nauky. Ani Čechy nezůstaly v tomto ohledu stranou. Na jejich území dochází v roce 1883 k vypracování tzv. Borských tezí, které jsou s největší pravděpodobností jedním ze základních pramenů encykliky papeže Lva XIII. „**Rerum novarum**“ (1891) do dnešních dnů **nezpochybnitelného pramene, ze kterého vycházejí prakticky všechna opatření církve zabývající se sociální tematikou.**

Encyklika „Rerum novarum“ a její praktické uvádění v život na území našeho státu je neoddelitelně spjata s osobností profesora Albína Bráfa, dnes polozapomenutého politika, právního a sociálního teoretika přelomu XIX. a XX. století. Stál u zrodu tzv. „české školy sociální politiky“, jejímž prostřednictvím byly myšlenky vyjádřené v encyklice uváděny v život a realizovány prostřednictvím legislativních opatření. Díky nim měla např. Československá 1. republika jedno z nejdokonalejších sociálních zákonodárství na světě, které bylo napodobováno v řadě nejen evropských, ale i zámořských států.

Není účelem tohoto příspěvku podávat zevrubné informace o problematice v něm nastíněné. Hlavním záměrem je uvést čtenáře do problematiky a poukázat na nezastupitelnou roli církve v sociální oblasti. O podrobnější přiblížení jednotlivých úseků se pokusíme v některém z dalších čísel našeho časopisu.

*JUDr. Jan Kotous,
redakčně upraveno*

Charita je v Horažďovicích již 20 let

Ve středu 27. září 2017 se v Horažďovicích Slavilo – místní Charita přečkala totiž 20 let, tu dobých, tu skromných. Vzpomínalo se na dobu jejího vzniku, kdy se 5 žen rozhodlo založit Tehdy dobrovolnou organizaci pomáhající lidem překonávat těžkosti stáří v domácím prostředí.

Setkání začalo mší svatou celebrou svěřením biskupem Mons. Pavlem Posádem a místním duchovním správcem otcem Petrem Koutským. Děkujeme za jejich slova během mše svaté, byly povzbuzením do další práce. Jsme moc rádi, že nám přálo počasí a příznivců, spolupracovníků i partnerů naší činnosti se sešlo opravdu požehnaně. A tak se vzpomínalo a plánovalo, co ještě naši Charitu čeká.

Veřejnost mohla využít i prezentace některých služeb – nabídky pomůcek pro osoby s pohybovým omezením, měření krevního tlaku a cukru a měření stavu cév. O zábavu bylo také postaráno – hrála nám kapela Úterníci (baví nás každé první úterý v měsíci) a příchozí mohli své hráčské štěstí vyzkoušet i u stánku se společenskými hrami a při hře pétanque – oběma aktivitám se u nás senioři rádi věnují. Pro děti byla připravena tvořivá dílna a malování na obličeje.

Věříme, že za 20 let si naše práce našla v regionu podporu a bude se rozvíjet i nadále. Naší vlajkovou lodí však stále bude pomoci seniorům a zdravotně postiženým osobám zůstat co nejdéle u nich doma – budeme se proto snažit udržet a rozvíjet naši pečovatelskou i ošetrovatelskou péči.

Své místo si za několik let působení našla i naše bezplatná občanská poradna. Naší snahou bude stále pomáhat všem osobám, které se na ni obrátí, a hledat řešení jejich složité životní situace v rámci platné legislativy. Podporou pro tuto činnost snad bude i rozvoj potravinové pomoci a rozšíření spektra kompenzačních pomůcek, které si budou moci zapůjčit.

Závěrem bych chtěla všem lidem, kteří byli nebo jsou alespoň na krátkou dobu spojeni s horažďovickou Charitou, popřát aby je neopouštělo pevné zdraví, charitas – láska k bližnímu a naděje, jak ji chápal Václav Havel – „Naděje není to přesvědčení, že něco dobře dopadne, ale jistota, že má něco smysl – bez ohledu na to, jak to dopadne.“

Mgr. Šárka Čáňová, ředitelka

Den charity s Hrůzou

Okolo svátku sv. Vincence z Pauly, zakladatele charitního díla, se slaví Den charity. Máme tak možnost široké veřejnosti sdělit a ukázat něco ze zákulisí naší práce. Nejinak tomu bylo i ve Farní charitě v Milevsku.

Už v pondělí 25. září si děti v Nízkoprahovém zařízení pro děti a mládež sv. Františka z Asissi užily mnoho her a pěkné odpoledne bylo zakončeno opékáním buřtů. Ve středu 27. září se konala v 18 hodin v klášterní bazilice Navštívení Panny Marie v Milevsku děkovaná mše sv. za charitu, její zaměstnance a uživatele služeb, za dárce a podporovatele charitního díla. Mši sv. sloužil milý host tábořský vikář P. Michal Pulec. Spolu se superiorem kláštera P. Mikulášem Selvekem se pak zúčastnili spolu s ostatními hosty dalšího programu. Zpěvem a hrou na kytaru mši svatou doprovázela naše kolegyně Lucie Vachová. Připravili jsme letáky s informacemi o našich projektech, fotografie a také malé občerstvení – koláče – dar Pekařství Chyšky.

V 19 hodin vystoupil na podiu známý zpěvák Michal Hrůza a jeho kapela Hrůzy. Podium nám zdarma zapůjčil (+ sto laviček) pan Martin Komárek. Pěkný koncert byl umocněný nádherným teplým počasím, takže se nikomu ani nechtělo domů... a další den nás čekal svátek sv. Václava, křesťana, krále, politika. Na závěr si vzal slovo P. Mikuláš, který v silném příběhu přítomným připomněl význam a důležitost modlitby, zvláště pak růžence. Byla to krásná duchovní tečka za celým večerem.

Michal Hrůza setrval v přátelské rozhovoru, prohlédl si baziliku a slíbil, že do Milevska rád zavítá znovu. Koncert navštívilo více než 300 diváků a výnos z koncertu bude použit na dofinancování služeb sociální prevence, které naše charita poskytuje.

Alena Růžicková, redakčně upraveno

Inzerce

TAMMÍM
"DEN CO DEN S BOHEM"

**BOHOSLOVCI ZVOU MLADÉ MUŽE NA DUCHOVNÍ VÍKEND V SEMINÁŘI.
24.-26. LISTOPADU, VÍCE NA ARCS.CUNI.CZ**

Českobudějovická diecéze přijala Pannu Marii – Matku Církve

Během oslav »Fatimského jubilea« se při slavení votivních bohoslužeb ke cti Panny Marie předčítá úryvek z evangelia sv. Jana, v němž evangelista píše o sobě: „...v tu hodinu ji onen učedník přijal k sobě“ (Jan 19, 25–27). Bylo to pondělí 18. září, kdy v českobudějovické katedrále sv. Mikuláše probíhal v mariánském duchu mimořádný kněžský den.

Za přítomnosti diecézního biskupa Mons. Vlastimila Kročila, pomocného biskupa Mons. Pavla Posáda a velkého počtu kněží z celé diecéze se dostalo přijetí i milostné soše Panny Marie pocházející z místa jejího zjevení v Cova d'Iria ve Fatimě. Po koncelebrované mši svaté a výkladu, významu fatimského poselství, se přítomní zasvětili Panně Marii a do její ochrany svěřili i své farnosti.

V průběhu dne pak přicházelo do katedrály mnoho věřících, Aby v atmosféře ztišení mohli spatřit milostnou sochu Panny Marie. Odpoledne se katedrála opět zaplnila stovkami (cca 700) věřících z celé diecéze, aby slavením mše svaté, modlitbou a průvodem přes náměstí do klášterního kostela, vyjádřili úctu Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. V závěru slavnosti zazněly meditace provázené zpěvem studentské scholy a lidé mohli předložit i své písemné osobní prosby.

Převezení milostné sochy Panny Marie do plzeňské diecéze (ve středu 20. září), předcházela krásná zastavení v Dobré Vodě u Nových Hradů a Klokotech u Tábora. Na obou místech to bylo opět neočekávané množství věřících a poutníků, kteří se s upřímnou vroucností účastnili mše svaté, průvodu, společných modliteb či adorace. Fatimskou atmosféru také vhodně dotvářeli i tři malí pasáčky, tři děti z farnosti Veselí nad Lužnicí, které provázely milostnou sochu Panny Marie, nejen v Budějovicích a Klokotech, ale i na ostatních místech naší vlasti.

Panna Maria ve Fatimě sdělila třem pasáčkům, že rozšíření úcty k jejímu Neposkvrněnému Srdci si přeje Bůh, a to proto, že skrze ni ustanovuje zvláštní plán záchranu lidských duší před věčným zavržením – peklem. Díky velkorysému „přijetí“ v českobudějovické diecézi bylo již možné vnímat duchovní plody a jistě i síla zasvěcení se Bohu prostřednictvím Panny Marie, Matky Krista a Matky Církve, bude v budoucnosti patrná.

Hanka Frančáková, ČM Fatima Koclířov

Projekt do škol

Diecézní katechetické středisko ve spolupráci se Spolkem Most- České Budějovice představuje letošní projekt do škol: KDO JSME. DKS nabízí spolupráci na projektu žákům a studentům již od školního roku 1997/98.

Projekt do škol je doprovodný program k osvěžení a prohloubení běžné výuky na základních školách a víceletých gymnáziích. Atraktivní ho činí jeho forma (hra) a cíle, které jsou zaměřeny na sebepoznávání, jeho časová nenáročnost a kreativita a v neposlední řadě, že je bezplatný. I letošní školní rok má téma: „**Seznam se s osobností a poznej sám sebe**“.

Některé předměty jako např. společenské vědy, dějepis, zeměpis, informatika, občanská výchova seznamují žáky s výjimečnými osobnostmi minulé i současné doby. Tento projekt využívá těchto dovedností žáků a vybírá z významných osobností našich a světových dějin příklady. Projekt navazuje i na zájmy dnešních dětí, které mají rády dobrodružství, počítače, internet, a proto využívá pravidel známé turistické hry geocaching.

Jak to vše probíhá?

Od října do února se přihlášeným třídám postupně posílá pět pracovních listů s úkoly, které žáci společně s vyučujícím splní. Každý pracovní list bude dávat za vzor jinou osobnost. Pakliže třída splní úkol a pošle na Diecézní katechetické středisko o tom krátkou zprávu nebo fotografii, získá indicie k dalšímu pokračování hry. Po posledním úkolu je indicie dovede k ukryté tzv. kešce, kde získá odměnu a poslední část zašifrované zprávy. Z textu si pak během března dramaticky nebo výtvarně zpracují téma a následně ho mohou prezentovat na závěrečné přehlídce projektu. Přehlídky budou během dubna.

A co skrývá první pracovní list?

Osobností, kterou zde představujeme je sv. Zdislava. Žáci se zjistí, v jaké době žila, za koho byla provdána, čím byla ve své době významná, jaká byla v té době např. móda, sloh, vzdělávání atd. V čem můžeme být sv. Zdislava příkladem pro nás. Společným úkolem pro celou třídu bude např. si zahrát hru na „chráněnce“ Spočívá v tom, že si děti vylosují každý jednoho chráněnce ze své třídy, kterému budou muset celý měsíc pomáhat a dělat radost, ale tajně (aby chráněnce nepřišel na to, kdo mu pomáhá a dělá radost).

Doufáme, že se práce v projektu bude všem školám líbit a že se dozví něco užitečného z života významných křesťanských osobností, které mohou být inspirací i pro jejich život.

DKS

Šumavské kostelíky VI.

Letošní svátek sv. Vavřince přihnál nějakou tu bouřku a pořádné lijáky, nicméně na sobou již sv. Klára zvěstovala příznivé počasí, a tak nebylo nač čekat. Rychlé rozhodnutí – směr Šumava. Bohužel při nedělním ránu byla bytelná vrata děkanského kostela sv. Jakuba Staršího v Prachaticích ještě pevně zavřená, útulná cukrárna na náměstí také, takže bez ranního kofeinu vzhůru do kopců.

Zdíkov

Filiální kostel **sv. Ludmily** (vznik datován rokem 1922) ponecháváme bez návštěvy, pravidelné bohoslužby se zde konají v pozdním odpolední ve čtvrtek.

Zdíkovec

Tématem dnešní neděle byla otázka, jak Bůh pracuje s naší vírou. Bohužel, i na silnicích to někdy bývá dosti složité, takže vnitřní krása místního kostelíka nás vítá uprostřed bohoslužby. Rychlé pozdravení s několika známými – „Pokoj vám“. Farní kostel zasvěcený apoštolům **sv. Petru a Pavlovi** je datován po pol. 13. st. Roku 1899 byl rozšířen o nový transept a presbytář. Vznik plebanie roku 1370, později byla připojena k Vacovu (prokazatelně od roku 1648), zdejší farnost ustavena r. 1788, matriky vedeny od r. 1781. Jelikož jsou přiřazené četné okolní obce, nelze se ani podívat nad zcela zaplněným kostelíkem.

Stachy

Většina lidí zná zdejší lokalitu především coby milovníci zimních sportů. Takže velice prostorný a krásně upravený interiér farního kostela **Navštívení Panny Marie** je pro nás další radostí dnešního nedělního dopoledne a po vstřícném přivítání duchovním správcem (s možností napsat a vyfotit něco pro diecézní Setkání) můžeme vyslechnout slova sv. evangelia o tom, jak Ježíš nasytil zástupy, ale především: „Nebýt malověrným a nepochybovat“. Při promluvě k věřícím pak poučení, že netřeba říkat „jsem hluboce věřící“, máme-li víru. Kristus nás miluje až do krajnosti, nezištně, dal svůj život, ale nevlastní nás. V jeho odkazu je potřebné chápat lásku, neboť cesta do pekla je široká, zatímco do nebe úzká. Proto milujme, ale nevlastněme, žijme opravdovou vírou.

Zdejší farnost je datována rokem 1785, matriky vedeny od r. 1787. Již první pohled napovídá, že kostel je z pozdější doby, byl vystavěn v letech 1842-49. V nedalekém Kůsově působí komunita řeholnic Milostných sester sv. Karla Boromejského. Přímo z průběhu bohoslužby se také dozvídáme o hřbitovním kostelíku **Panny Marie Bolestné**, který pochází z roku 1781 a svépomocí farníků byl v roce 1972 opraven. Při odchodu nás ještě překvapuje množství církevní literatury připravené pro návštěvníky. A z ministrujících je patrné, že se nejedná o spící farní rodinu.

Kaplička Na Lizu

A znovu se můžeme přesvědčit, jak Bůh pracuje s naší vírou. Aniž bychom znali místní okolí, celkem bez problémů se dostáváme na polní cestu za Zdíkovem, která nás

zavede do kouzelného prostředí uprostřed lesa ke kapličce, která bývala hojně navštěvovaným místem, které je opředeno mnoha pověstmi. A dnes již po třetí máme možnost pozdravit se se stejným duchovním, administrátorem P. Mgr. J. Stehlíkem, který zde doprovázel skupinu jiných návštěvníků.

Legenda vypráví o churavém nemluvněti z Plání, mladé slepé dívce ze Zábrodu, zbloudilém skláři Adlerovi z Plání, kterým voda z místní studánky přinesla uzdravení. Po provedené opravě a rekonstrukci si dnes vodu můžeme snadno sami načepovat. Již před rokem 1800 zde stávala jen dřevěná bouda, roku 1803 dal plukovník Jakub Wimmer vystavět dřevěnou kapličku. Tu současnou, v duchu romantismu pak roku 1852 František Antonín Thun. Dodejme, že v blízkém okolí se nachází „Jezírko U Kyzu“, což je zatopený lom, ve kterém se těžil křemen jako surovina pro skláře. Zajímavé je především pro biology, kteří zde studují drobné vodní živočichy zde tvořící stabilní ekosystém.

Churáňov

Jelikož již dávno odzvonilo poledne, můžeme si konečně pochutnat na dobré kávě i posilnit se pro další cestu. Další zajímavostí i pamětihodností je v širokém okolí bezpočet: Klostermannova rozhledna na Javorníku, přírodní rezervace Nad Závrkou, přírodní památka u Úbislavi, na Horském potoce mlýn s náhonem, na Zdíkovském potoce pak trojice jezírek jako zásobárna vody pro dřívnu kůr. My se však vracíme zpět ke Zdíkovu se slibem dalšího pokračování.

František Růžička

Foto: kaplička Na Lizu, František Růžička

SŽ 11

„Kdo je mezi vámi největší,
ať je vaším služebníkem.“ (Mt 23,11)

SLOUŽIT

Jak nejlépe sloužit?

*Chiara Lubichová se s námi takto
rozdělila o svou duchovní zkušenost:*

„Je třeba stále upírat pohled na jediného
Otce mnoha synů. Potom se dívat
na všechny lidi jako na děti
jediného Otce...“

Ježíš, náš vzor, nás učil dvě věci,
které jsou jednou jedinou:
**být syny jediného Otce
a být mezi sebou bratry.**

Bůh nás tedy volá
ke **všeobecnému bratrství.**“

NOVOST

Milovat všechny tak, jak to
dělal Ježíš, protože všichni
jsou – jako já, jako ty, jako
každý člověk na zemi – Boží
synové, které On odjakživa
miluje a očekává.

**Tak objevíme, že bratr,
kterého máme konkrétně
milovat, a to i svaly,
je každý, s kým se každý den
potkáváme.**

SDÍLET

„Sjednocovat se“
s každým, koho potkáme,
a cítit přitom na sobě to, co cítí
on: řešit jeho problémy, jako
by byly naše, vzít je z lásky
za své.

**To znamená nežít tak,
že budeme myslet jen
sami na sebe, ale snažit
se sdílet radost druhého,
naslouchat jeho těžkostem
a pochybnostem.**

ZKUŠENOST

Hermes, kluk ze Středního východu, vypráví:
„Byla neděle a jakmile jsem se probudil,
prosil jsem Ježíše, aby mi dal světlo, jak
celý den milovat.“

Všiml jsem si, že rodiče šli na mši, a napadlo
mě uklidit dům. **Snažil jsem se udělat to
pořádně, myslet i na drobnosti, dokonce
jsem dal na stůl kytičku!** Pak jsem připravil
snídani, všechno jsem hezky uspořádal.
Když se rodiče vrátili, byli překvapení a
šťastní z toho, co je doma čekalo. Tu neděli
jsme společně snídali s velkou radostí jako
nikdy předtím, mluvili jsme o mnoha věcech
a mohl jsem s nimi sdílet mnoho zkušeností
z uplynulého týdne.

**Tento malý skutek lásky udal tón celému
krásnému dni!**“

Růst v lásce

„Kdo je mezi vámi největší ať
je vaším služebníkem“
(Mt 23,11)

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a „žít“ i ty?

Ježíš mluvil k velkému davu lidí,
ve kterém byli i jeho učedníci.

Řekl jim, že někteří lidé konají
dobro, aby mohli být obdivováni,
a potom se cítí důležitě.

Ježíš připomíná, že Bůh je náš Otec
a všichni jsme bratři a sestry. Pro křesťana
je normální pomáhat ostatním. To můžeme
dělat pořád. (viz. Mt. 23:5–12).

Jednoho dne, když šla Naomi ze
školy, uviděla starého pána, který
byl velmi špinavý a sbíral odpadky
z popelnic. Muž chtěl přejít ulici,
ale bylo tam hodně aut.

Naomi mu pomohla přes silnici
přejít. Jiný muž ji uviděl a říkal:
„To bys neměla dělat, ten pán je
hodně špinavý.“

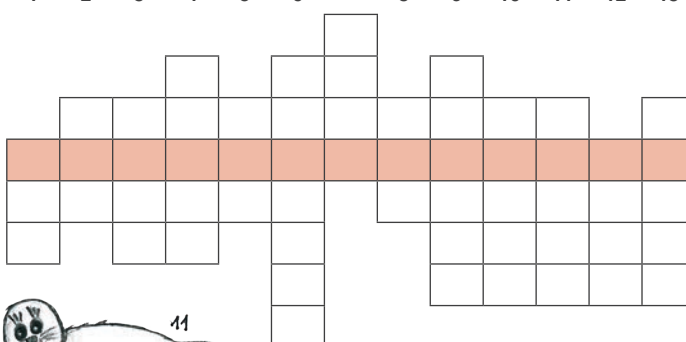

Naomi mu odpověděla: „Vždycky
budu pomáhat, protože chci milovat
všechny!“ (Naomi z Mexika)

Dnešní slovo Pána Ježíše nás povzbuzuje,
že máme pomáhat a (viz tajenka).

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13

Těšíme se na všechny, kteří se zapojí do luštění, neboť
jednoho šťastně vylosovaného čeká sladká odměna.
Všechny správné odpovědi budou slosované, proto ne-
zapomeňte napsat zpáteční adresu.
Tajenku posílejte na katechetky@dicb.cz.

Kam s ním?

S koncem prázdnin a začátkem školního roku začíná houstnout atmosféra v rodinách školáků, a to nejen kvůli shánění pomůcek a přezůvek. Pro většinu z nás vystupuje do popředí otázka, jak naložit s volným, mimoškolním časem našich dětí. Na přetřes přichází téma *kroužky*.

Často slyšíme věty podobné této: „*Když já byl malej, tak jsme prostě běhali s děťma kolem paneláku a byla legrace.*“ Jak to, že rodičům, ale ani dětem, dneska tahle aktivita nestačí? Hlavním cílem, proč se snažíme dětem, obzvláště těm základní školou povinným, jejich volný čas organizovat, by měla být zábava a rozptýlení, ovšem s cílem jejich duševního i fyzického rozvoje. V druhém plánu je to samozřejmě snaha odlákat děti od techniky k smysluplnější, a pro ně zdravější činnosti. A samozřejmě také to, aby se dítě z nudy neuchýlilo rizikovým aktivitám nebo „partičkám“.

Zapojit dítě do kolektivní činnosti je dnes módní v podstatě od prvních měsíců po na-

Foto: Michal Krnáč

rození. „*Krátce po šestinedělí jsem potkala na procházce s kočárkem kamarádku s o něco starším potomkem, než máme my, a doslova mě udivilo, že se mě ihned začala vyptávat, jestli už chodíme plavat*“, vzpomíná mladá maminka Lada. „*Později jsem zjistila, že chodit s takhle malými dětmi 'do kroužků' je nesmírně populární, a pokud nikam nechodíme, působím jako podivná matka.*“ Řada rodičů, obzvláště ve větších městech, je přesvědčena, že plavání, hudebně-taneční kroužek nebo angličtina je pro dítě v raném věku vzhledem k jeho vývoji nezbytností. Zároveň však dnes již dvouleté děti s klidem umisťujeme do „péče“ tabletu a s bez potíží vypouštíme fakt, že to zásadní, co dítě v tomto věku potřebuje, je čas vyplněný hrou a sounáležitostí s mámou nebo tátou.

S nástupem školní docházky přichází zásadní změna režimu, dítě dostává první skutečné povinnosti, a měli bychom mít na paměti, že v mimoškolním čase se potřebuje především odreagovat. Ne zcela správná je myšlenka, že školáček má mít čas naplněný každý den do poslední skulinky. Často zapomínáme, že i on potřebuje prostor pro sebe, aby si klidně pohrál a odpočinul, zkrátka „dobít baterky“. Mnoho organizovaných kroužků vede k přetížení a k nechuti dělat cokoli. Obecně bývá doporučováno, že **prvňáček by měl mít nejvíce dva kroužky, a to nejlépe herní, odpočinkové.** Je také velmi důležité mít dostatek

času si s dítětem odpoledne bez přehnané kritiky promluvit o tom, co bylo ve škole, ovšem nejen o známkách a učivu, ale také o vztazích s kamarády a spolužáky. Díky tomu si budujeme důvěru, která se nám vrátí v období jeho dospívání. Rovněž bychom neměli zapomínat, že do času

mimo školu patří i vedení potomka k drobným domácím pracím, ovšem pod dohledem rodičů a s podporou a pochvalou. Stále totiž platí, že nácvik přijetí povinnosti a jejího dodržení je naše práce, nikoli školy, kroužku nebo společenství.

Čím se tedy při výběru zájmové činnosti řídit? Jsou děti na první pohled zapálené, tedy jasně vymezené, například pro sport nebo pro hudbu. Pak výběr

kroužku není obtížný, rodiče i děti mají jednoduchou volbu. Ale pokud dítě vlastně nechce nic, a přesto bychom pro něj rádi vybrali nějaký smysluplný kroužek, nastává problém. „*Přesně toto jsme řešili u mladšího syna*“, dodává k tomuto pětaticetiletý dvojnásobný otec Karel, „*a skvělou volbou se stal skaut, kde se vlastně dítě setkává s širokým spektrem aktivit a činností, ale učí se i kamarádství a ohleduplnosti ke světu.*“

S mimoškolní zájmovou činností často přichází také otázka financí. S ohledem na to se některé aktivity stávají pro naše děti nepřístupné. Dobrou možnost v tomto ohledu nabízejí domovy dětí a mládeže, kde kroužky bývají v mnohem přijatelnějších cenových relacích.

Kroužek by neměl být ani zbytečným zdrojem stresu pro rodiče. Často máme pocit, že abychom nic nezanedbali a dali dítěti maximum, musíme jej přihlásit na jazyky, do hudby, na tancování i na karate. Následkem je tak náročná a složitá rodinná „logistika“, že jako rodiče podléháme nervozitě a večer už nemáme sílu si ani společně si posedět a promluvit. Nezapomínejme, že to nejcennější, co můžeme našim dětem dát, je náš čas, který s nimi strávíme.

Martina Hrušková,
socioložka, přednáší na ZSF JU

Poslední letošní pouť rodin v diecézi

Pouť rodin v Horách Matky Boží na Sušicku uzavřela cyklus poutí probíhajících v letních měsících po českobudějovické diecézi.

Na nejrůznějších místech proběhla setkání rodin, jejichž společným programem bylo duchovní zastavení nad tématem rodina pro rodiče a program pro jejich děti založený na misijní výchově.

Stejně jako na Lomci, v Březnici nebo Kájově, i v Horách Matky Boží vikariátní katechetičti zástupci pomohli vytvořit zázemí pro setkání dětí, které se učily stavět misijní most modlitby, přemýšlely, co asi nosí misionář v kufru, nebo plnily úkoly do Misijního koláče.

Správcí místních farností spolu s P. Zavrelem nabízeli rodičům možnost zpovědi či duchovního rozhovoru a odpoledne byla zakončena společným slavením mše svaté. Děkujeme všem za společný čas.

Hana Koukalová, PMD

Inzerce

Odkaz sv. Františka ve Veselí n. L.

Je středa 4. října a my přijíždíme ve tříčlenné sestavě z Diecézní charity České Budějovice do Veselí nad Lužnicí, do Domu sv. Františka – chráněného bydlení. Právě tady začala mše svatá k počtě sv. Františka z Assisi, kterou celebroval biskup Mons. Vlastimil Kročil.

Spolu s ním sloužili mši sv. kněží z domova, prezident DCH P. Brožka a další. Kaple i předsálí byly plně obsazené klienty z domova i příchozími z venku. Pan biskup vzpomněl na P. Huga Pitela, který se hodně zasloužil právě o kapli sv. Františka. K slavnostní atmosféře výrazně přispěl zpěv doprovázený na elektrické varhany.

Po mši se klienti předháněli v podávání občerstvení, které sami pekli. Domem nás provedla sociální pracovnice Klára. Obdivovali jsme barevné jiřiny na záhonech, o které (jako o celou zahradu) pečují sami klienti. Na zahradě je také bazén a altánek. Oplocený prostor kolem domu je veliký, a tak láká k různým úpravám. Možná jednou z nich bude terapeutický záhon, aby mohli pěstovat rostliny i ti, co se již pohybují na vozíku, a zastřešení bazénu.

Prohlédli jsme si jeden prázdný pokoj, kde je většinou jen kuchyňská linka a postel. Dál si jej příchozí klient může vybavit svým nábytkem a věcmi, aby mu co nejvíc připomínal vlastní domov. Dům byl charitou původně postaven pro lidi, kteří ztratili přístřeší a zázemí při povodních v roce 2002. První obyvatelé se nastěhovali v listopadu 2005. Od 1. ledna 2007 zařízení funguje jako chráněné bydlení pro seniory a zdravotně postižené.

Pan Vladimír, který do domova přišel teprve v polovině září, se tam již cítí jako doma a ukazoval nám, koho zná, s kým hraje karty a jak se těší na to, až se naučí háčkovat a zkusí i plést. Nejen on se tam cítí spokojený a využitý, neboť výrobky klientů se prodávají a oni jsou tak na svoji práci hrdí. Jejich život stále plnohodnotný a mohou mít i ve svém stáří radost ze života. A to díky všem, kteří o ně pečují.

Iva Hojková

Misijní klubka Klokoty a Proseč zvou klubka a děti s rodiči
českobudějovické, plzeňské, pražské
a královéhradecké diecéze

na společnou pouť za povolání našich dětí
„Po stopách Pražského Vyseláčka“

Pouť Misijních klubek sobota 9. 12. 2017

Program:

Pražského vyseláčka Proseč

11:00 Mše svatá u Pražského Vyseláčka za naše i děti v misiích,
kteří si Dán k sobě už povolal

13:00-15:00 Oběd a společný čas u Milosrdných sestier
Karla Boromejského pod Petřínem

Jedli: vlakem

6:53 - České Budějovice

7:42 - Tábor

8:57 - Příjezd do Prahy

S sebou: svatec, peníze na vlak a MHD, na oběd (100 Kč) a misijní zážitek a dobrou náladu

Kontakt: Jarmila Kramářová 608 966 491 (jarmila.jara@seznam.cz)

Na okraj smutného výročí

V letošním roce si připomínáme velkou řadu výročí. Asi nejvíce je v katolickém tisku připomínáno sté výročí od podivuhodných událostí ve Fatimě v Portugalsku. Druhé, zřejmě nejvíce vzpomínané výročí, souvisí s vystoupením kněze a teologa Martina Luthera před pěti sty lety proti tehdy panujícím zlořádům v církvi.

V tisku bylo i vzpomenu stého výročí bitvy u Zborova, do které zasáhli výrazným způsobem českoslovenští legionáři a nebylo opomenuto ani kulaté výročí od založení zednářské lóže v Londýně. Jakoby na okraji našeho zájmu zůstává sté výročí události, která i v naší vlasti byla před

rokem 1989 hojně opěvována, slavena lampionovými průvody, nástěnkami atd. Ano, je to ona proslulá VŘSR. Nyní již můžeme dodat, že smutně proslulá. V souvislosti s tímto výročím si musíme připomenout slova velkého teologa Karla Rahnera: „*V století lidských práv a svobody jsou mučedníci často skrýváni a to i za cenu překrucování příběhů o jejich pronásledování...*“ Kolikrát jsme mohli slyšet klamavá tvrzení, že zločiny komunismu jsou záměrně zveličovány a že je zapotřebí hledět kupředu a ne do minulosti, či že je třeba zapomenout, udělat tlustou čáru za minulostí. Ne smíme zapomenout že tak mnohdy oslavované dvacáté století nepřineslo lidstvu jen technický pokrok a rozvoj a demokratické svobody. Přineslo i neuvěřitelné útrapy v podobě dvou světových válek, zruďného holocaustu, občanských válek, bolševické revoluce a politického teroru. Není proto ani divu, že tak jako každý národ se snaží své hrdiny, mučedníky či oběti z tohoto období připomenout a uctít, že tak chtějí činit i křesťané jednotlivých národů a konfesí.

Podle různých statistik přesáhl počet křesťanů, kteří položili svůj život za Krista v důsledku komunistického teroru, počet mučedníků z doby prvních třech století pronásledování Církve v Římské říši. Bolševici si totiž od počátku

vytyčili jasný cíl: fyzicky zlikvidovat pravoslavnou církev na území SSSR. V. I. Lenin v dopise z 19. 3. 1922 píše členům politbyra: „... právě teď musíme zasadit ten nejrozhodnější a nejkrutější úder duchovenstvu a zlomit jeho odpor s takovou brutalitou, že na to v příštích několika

desetiletích nezapomene... Čím více reakční buržoazie a čím více duchovních se nám podaří v této souvislosti zastřelit, tím lépe.“

Ještě na konci roku 1917 vycházejí první dekrety o zabavování církevního majetku a zavírají se duchovní akademie a semináře. V lednu 1918 byl vydán zákon o odluce státu od církve a o znárodnění zbylého církevního majetku. Není ani divu, že křesťané své bohoslužebné prostory chrání. A tak bylo jenom za první rok tzv. rudého teroru zavražděno téměř deset tisíc duchovních. Proti celým oblastem byl používán zruďný prostředek na likvidaci názorových odpůrců. Byl to státem řízený hladomor. O něm se V. I. Lenin vyjádřil jako o „*blahodárném prostředku*“ k likvidaci zaostalosti Ruska: „*Hladomor má mnohé pozitivní důsledky, jako je objevení se průmyslového proletariátu, onoho hrobníka buržoazního pořádku.*“

Když hladomor zničí zaostalé rolnické hospodářství, přiblíží nás objektivně k našemu konečnému cíli, k socialismu, k etapě bezprostředně následující po kapitalismu. Hladomor také ničí víru nejen v cara, ale dokonce i v Boha.“

Roku 1922 byl vydán zákon o konfiskaci církevních ceností z těch kostelů, které ještě v té době zůstaly otevřeny. Konfiskace se týkala všech ceností, tedy i liturgických

Foto: Petr Polanský / Člověk a víra

nádob, posvěcených při sloužení sv. liturgie. To vedlo k dalšímu velkému střetu mezi ateistickým režimem a křesťany, kteří se postavili proti tomuto znesvěcování. Masová celostátní pronásledování všech křesťanů, která proběhla v několika vlnách v období 1929–1933, a která měla za cíl zlomit odpor církve, měla za následek zatčení dalšího velkého množství duchovních. Velká část z nich byla odsouzena k pobytu v na Sibiři v koncentračních táborech. Roku 1932 bolševici vyhlásili dokonce takzvanou „bezbožeckou pětiletku“ s cílem, aby k slavnému májovému výročí 1. května 1937 bylo jméno Boha vymazáno z povědomí lidí na celém území Sovětského svazu.

Na tomto místě bych rád připomenul dvě oběti bolševického teroru z Ruska. První je vnučka anglické královny Viktorie – Alžběta Alexandra Luisa Hessenská, která jako manželka bratra ruského cara a tudíž jako ruská velkokněžna konvertovala k pravoslaví a přijala jméno **Jelizaveta Fjodorovna**. Po manželově tragické smrti založila řád Marty-Marie a stala se chudou řeholnicí. V noci 18. července 1918 byla v Alapajevsku nedaleko Jekatěrinburgu velmi brutálně zavražděna. Po příchodu vojsk bělogvardějců byly její ostatky pietně exhumovány. O rok později převezl kněz Serafim ostatky Jelizavety do Pekingu. Na základě intervence anglické královské rodiny bylo její tělo v roce 1920 převezeno britským křižníkem z Asie do Jeruzaléma. Zde bylo pietně uloženo v pravoslavném klášteře sv. Máří Magdalény na Olivové hoře. Ženský konvent Marty-Marie byl v Moskvě obnoven teprve v roce 2003 a na místě Jelizavetiny vraždy byl založen klášter. Sochu svaté Jelizavety Fjodorovny nalezneme ve známé galerii mučedníků 20. století ve Westminsterském opatství vedle soch takových velikanů jako byl arcibiskup Oscar Romero či Martin Luther King.

Druhou postavou je **Pavel Alexandrovič Florentskij**, nazývaný též pro své velké encyklopedické znalosti jako ruský Leonardo. Proslul nejenom jako kněz a moudrý filozof, nýbrž i jako vědec, který se mimo jiné věnoval i problematice teorie relativity. Zajímavé je, že právě jeden z krvavých netvorů revoluce Lev Davidovič Trockij nad ním zpočátku držel ochrannou ruku pro jeho velké vědomosti a znalosti z fyziky a doufal, že u něj bude možná „převýchova“ v nového člověka. Když ale se nechtěl vzdát své víry, byl jeho osud zpečetěn. Pavel Alexandrovič Florentskij, byl tak známý vědec, že v roce 1935 tehdejší Československá vláda požádala Sovětský svaz o jeho propuštění do emigrace a navrhla pro něj politický azyl v Československu. Žádost byla zamítnuta a Pavel Florentskij odchází z tohoto světa do nebeského království jako mučedník, údajně někdy v roce 1937.

Příklad těchto i dalších mučedníků bolševického teroru je stále živý a nám nezůstává nic jiného, než spolu se svatým Ignácem Antiochijským prosit: „**Modlete se, aby nám Bůh dal jak vnitřní sílu, tak vnější sílu, abychom se nejen nazývali křesťany, ale také se jako křesťané projevíli.**“

Prof. Martin Weis,
redakčně upraveno

Personalia

A. Ustanovení:

Mgr. Václav Mikula, trvalý jáhen, byl k **30. 9. 2017** odvolán z úřadu administrátora in materialibus farností **Chýnov, Hartvíkov a Hroby**, vše vikariát Tábor a od **1. 10. 2017** byl ustanoven k jáhenské službě ve farnostech **Tábor-Klokoaty, Hartvíkov, Hroby a Chýnov**, vše vikariát Tábor. Dále byl od **1. 10. 2017** jmenován **nemocničním kaplanem v Nemocnici Tábor, a.s.** Č. j.: 3033 a 3034/2017.

P. Karl Zaiser byl k **30. 9. 2017** odvolán z úřadu administrátora in spiritualibus farností **Hartvíkov, Hroby a Chýnov**, vše vikariát Tábor a od **1. 10. 2017** byl ustanoven excurrento administrátorem farností **Hartvíkov, Hroby a Chýnov**, vše vikariát Tábor. Všechna ostatní ustanovení zůstávají v platnosti. Č. j.: 3030, 3031 a 3032/2017.

Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D. byl od **16. 9. 2017** ustanoven k jáhenské službě ve farnosti **děkanství u kostela sv. Mikuláše v Českých Budějovicích**, vikariát České Budějovice-město. Dále byl od **16. 9. 2017** jmenován **koordinátorem nemocničních kaplanů v Českobudějovické diecézi**. Č. j.: 3029/2017.

doc. Michal Opatrný, Dr. theol. byl od **16. 9. 2017** ustanoven k jáhenské službě ve farnosti **Hluboká nad Vltavou**, vikariát České Budějovice-venkov. Č. j.: 3027/2017.

doc. ThDr. Rudolf Svoboda, Th.D. byl od **16. 9. 2017** ustanoven k jáhenské službě ve farnosti **děkanství u kostela sv. Mikuláše v Českých Budějovicích**, vikariát České Budějovice-město. Č. j.: 3028/2017.

Václav Kubeš, vicekancléř Biskupství českobudějovického, byl k **30. 9. 2017** odvolán z funkce **archiváře Biskupství českobudějovického**. Všechna ostatní ustanovení zůstávají v platnosti. Č. j.: 3541/2017.

R. D. Dominik Hroznata Holický, JC.D. byl od **1. 10. 2017** jmenován **archivářem Biskupství českobudějovického**. Všechna dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti. Č. j.: 3542/2017.

B. Životní jubilea:

Karel Lednický, trvalý jáhen oslaví **13. 11. 2017** své **sedmdesáté páté narozeniny**.

R. D. Mgr. Marcin Krzysztof Chmielewski oslaví **15. 11. 2017** své **čtyřicáté narozeniny**.
Oběma jubilantům upřímně blahopřejeme.

C. Úmrtí:

R. D. Rudolf Vošický, důchodce dosud žijící v Charitním domově ve Staré Boleslavi, zemřel **4. 10. 2017**. Po zádušní mši sv. v basilice sv. Václava ve Staré Boleslavi 12. 10. 2017, byl pohřben na místním hřbitově.

R. I. P.

Foto: Zbyněk Štěpěra / Člověk a víra

Dialog je nástrojem porozumění

V říjnovém čísle Setkání jsme četli smutnou bilanci vývoje partnerských vztahů ve společnosti. Rodina je dnes opravdu „druhem“ ohroženým, její podoby jsou velice různorodé a odborníci mají velké obtíže, aby vůbec definovali, co rodina je, co ji charakterizuje, těžko je i odhadnout její vývoj v budoucnu.

Důvodů, proč je tomu tak, bychom našli jistě mnoho. Ale kromě analýzy, která je samozřejmě nutná pro dobrou orientaci v problému, se ukazuje jako nejvýznamnější pokusit se negativním jevům předcházet, věnovat se ke konkrétním dílčím tématům, které jsou pro vztahy klíčové, aby v rodině byly zdravé vztahy.

Proto se Diecézní centrum pro rodinu zaměřuje na komunikaci, a to i po praktické stránce. A některé počiny už zasely semínka, která přinesla podněty k porozumění. Proběhla např. u příležitosti Mezinárodního dne seniorů zdařilá přednáška Mons. Opatrného, která byla zaměřena na dialog mezi generacemi. Nejednalo se ale jen o přednášku, dialogické formě odpovídala aktivita, kdy starší generace psala vzkazy mladým. V nich vyjadřovali posluchači svoje přání, postřehy, ocenění či kritiku směrem k mladým. Mladých nebylo na přednášce mnoho, ale vzkazy se k nim přesto dostaly. Zprostředkovatelem se stal spirituál Biskupského gymnázia P. Pavel Němec, který je mladým přinesl do výuky a mohl tak zjistit jejich reakci. Dalším příspěvkem ke komunikaci se stala přednáška manželů Poláčkových na téma Podpurná atmosféra v rodině, která se konala v milé atmosféře Církevní mateřské školy „U sv. Josefa“. Došlo pochopitelně na téma věčně zelené – porozumění mezi manžely, mezi rodiči a dětmi, komunikaci i jedinečnou kulturu každé rodiny.

V současné době připravujeme malý seminář komunikace s názvem Dialog je nástrojem porozumění.

Reagujeme tak na mnohé nářky manželů a rodičů typu: máme problém v komunikaci, vůbec mu nerozumím... ona mluví tolik, že se v tom nevyznám... ten kluk (holka) s námi už vůbec nemluví...apod. Seminář je určen nejen pro partnery, ale i pro rodiče se staršími dětmi. V jeho programu se objeví úvodní přednáška, kde se dozvíte o pravidlech dobré komunikace, pracovat budeme i videonahrávkami, zaměříme se na empatii v krátkém praktickém cvičení, vyzkoušíte si i nový způsob komunikace při modelové situaci v páru. Seminář **vedou Alena Pikhartová, PhD., doktorandka z TF JU a PhDr. Alena Poláčková z Diecézního centra pro rodinu**. Seminář se koná v sobotu 25. 10. od 9h do 14h v sále Děkanství u sv. Mikuláše v přízemí.

Na seminář je nutné se přihlásit na webových stránkách www.dcr.bcb.cz nebo na t. č. 731402981.

Těšíme se na tento čas s vámi, věříme, že vám přinese osvojení nových komunikačních dovedností, rozboří nefunkční stereotyp a v neposlední řadě doufáme, že se nebudete ani chvíli nudit. Zkrátka, právě proto, když se nedaří, není čas na rezignaci smutek, ale na sdílení a hledání nových cest, které vedou k tomu, aby láska ve vaší rodině proudila a každý její člen se tam cítil dobře a bezpečně.

*PhDr. Alena Poláčková,
DCR, redakčně upraveno*

Setkání s Písmem Svatým

Poslední měsíc před závěrem církevního roku nám liturgický kalendář nabízí od 29. až do 33. neděle v mezidobí ve druhém čtení První list Tesalonickým neboli Soluňanům. V Tesalonice, nejdůležitějším městě římské provincie Makedonie, Pavel pobyl krátce během své druhé misijní cesty.

O jeho tamějším působení máme záznam ve Skutcích apoštolů (17,1–9). Po svém nuceném odchodu z města tam poslal svého spolupracovníka Timoteje, aby tesalonické věřící, o které měl velkou starost, „utvrdil a povzbudil ve víře“ (1Te 3,2). V reakci na jeho informace jim napsal spolu se Silvánem a Timotejem někdy v letech 50–51 po Kr. z Korintu list, který je nejstarším dochovaným listem apoštola Pavla a pravděpodobně také nejstarším spisem Nového zákona.

Foto: Apoštol Pavel / Paulinsky.cz

První část listu Pavel věnuje svému vztahu k Tesalonickým (1,2–3,13). Zprávy o nich od Timoteje byly velmi radostné, protože si zachovali „účinnou víru, obětavou lásku a vytrvalou naději“ (1,3) a neustále v dobrém vzpomínají na Pavla, kterého by chtěli opět vidět stejně jako on je (3,6). Základy jejich vzájemného a velmi osobního vztahu byly položeny v období, kdy Pavel mezi nimi působil „jako matka, která hýčká svoje děti“ (2,7) a zároveň jako „otec“, který své „vlastní děti“ vede k životu hodnému Boha (2,11–12). Provázen mocí Ducha Svatého (1,5) jim s velkým osobním pracovním nasazením hlásal evangelium (2,9), slovo Boží, které přijali (2,13) a „obrátili se od model, aby sloužili Bohu živému a pravému“ (1,9). Evangelium přijali takovým způsobem, že se navzdory „všem trampotám a soužením“ (3,7), která zakoušejí od svých krajanů (2,14), svým životem víry stali „vzorem pro všechny věřící v Makedonii a Achaji“ a ohniskem, z něhož se evangelium rozšířilo až za hranice těchto regionů (1,6–9). Proto také velmi toužil je znovu osobně navštívit, ale „satan“ mu v tom zabránil (2,17); nicméně pořád doufá, že se s nimi shledá a vroucně se za to modlí (3,10). Pavel je na Tesalonické právem hrdý, děkuje Bohu za radost, kterou mu působí (3,9), ba dokonce se jimi „bude moci chlubit před Pánem Ježíšem, až zase přijde“ (2,19).

Na začátku druhé části listu, která se věnuje způsobu života ve světle parúzie, tedy druhého Kristova příchodu (4,1–5,22), Pavel vyzývá křesťany v Tesalonice k životu v posvěcení, který odpovídá Boží vůli a Jeho povolání a spočí-

vá konkrétně ve zdržování se smilstva a v horlivé bratrské lásce (4,1–12). Specifickým problémem pro Tesalonické byla otázka, co s křesťany, kteří zemřeli před Kristovým návratem. Už od začátku svého obrácení se k Bohu žili v očekávání příchodu vzkříšeného Ježíše, který zachraňuje před nastávajícím Božím hněvem (1,10). Pavel je také zřejmě učil, že Kristův druhý příchod z nebe všichni uvidí, nyní však byli zaskočeni, když někteří z nich zemřeli. Proto je utěšuje a vyzývá k tomu, aby se pro zesnulé nermoutili, proto-

že víra v Ježíšovo vzkříšení bude při Jeho návratu zárukou vzkříšení také pro ty, kdo zesnuli ve spojení s Ním. Věřící se nemají rmoutit kvůli pozemské smrti, protože jejich život má perspektivu, která přesahuje horizont smrti, totiž věčné společenství s Pánem. Toto je perspektiva víry, která jejich životu dává smysl a naději (4,13–18). Zármutek mají ti „ostatní, kdo nemají naději“ (4,13), tedy ti, „kteří neznají Boha“ (4,5). Protože den Pánova příchodu přijde nečekaně, „jako zloděj v noci“ (5,2), mají být Tesaloníci bdělí a střizliví, aby na něj byli připraveni jako bojovníci „odění pancířem víry a lásky a přilbou naděje“ (5,8). Těmito slovy se Pavel obloukem vrací k začátku listu, kde adresáty za uvedené vlastnosti chválí, čímž jen potvrzuje, že jsou na správné cestě (4,11). Už teď svým životem v pokoji, plněním povinností a prací mají respekt u pohanů (4,11–12) a líbí se Bohu. Jejich úkolem je vynikat v tom ještě víc, být stále horlivější (4,1,10), k čemuž jim Pavel na závěr listu dává některé další pokyny (5,12–22).

První list Tesalonickým nám podává nesmírně vzácný pohled na život věřícího v perspektivě očekávání příchodu Pána Ježíše Krista, „který za nás umřel, abychom my žili spojení s ním, ať už živí, nebo mrtví“. (5,10) Jeho příchod bude dovršením Božího jednání v Ježíši Kristu vůči člověku, jehož cílem je spása, věčné společenství s Ním. Úkolem křesťana je připravit se a uchovat si pro ten den „ducha neporušeného a duši i tělo neposkvrněné“. (5,23)

ThLic. Julius Pavelčík, Th.D., TF JU

Foto: Milevský klášter

Milevský klášter oslavil 830 let existence

Milevský klášter je starobylým, avšak pořád živým srdcem Milevska. Nejen svou architekturou. Je také krásný duchovní péčí o své okolí. Mít osmistetřicáté narozeniny je úctyhodné. Kolik řeholníků, opatů, biskupů, velmožů a věřících i nevěřících vstoupilo na tuto půdu a prožilo zde svůj život nebo jeho část.

Ano, genius loci vytvořili bratři z kláštera Želiv v čele s opatem Jarlochem, který od počátku tomuto regionu předával duchovní i kulturní hodnoty jako velké bohatství, které tento kraj povznášelo. O to se i nadále snaží dnešní místní komunita.

Děkovnou bohoslužbu v jedenáct hodin celebroidal náš pan opat Michael Josef Pojezdý spolu s generálním opatem premonstrátů Thomasem Handgrätingerem, dále s generálním vikářem českobudějovické diecéze Mons. Davidem Henzlem a samozřejmě s představeným milevské komunity Mikulášem Selvekem. Přítomní byli místní kněží Nepomuk Řehoř a Pius a také kněží z jiných premonstrátských klášterů a další kněží, jáhni, ministranti a desítky věřících. Nechyběli ani starostové a zastupitelé měst a obcí, které spravujeme a jiní pozvaní hosté.

Během bohoslužby došlo k poděkování všem lidem působícím a pomáhajícím v klášteře a ve farnosti, zvláště

kněžím – Metodějovi Kozubíkovi, Norbertovi Vehovskému, Jakubovi Berkovi a dalším.

Oslavy proběhly tak trochu pod patronací našeho zemřelého bratra Kosmy, který 14 let v tomto klášteře sloužil svou neúnavnou pracovitostí, duchovním životem a nepochybně i dobrou kuchyní. Zemřel týden před slavností 1. 10. 2017 v Opavě, kde žil v péči svých příbuzných, kteří se na jeho přání o něj starali v těžké a dlouhé nemoci. Skrze něho bylo vyjádřeno poděkování také všem zesnulým, kteří pro klášter žili a s láskou tomuto kraji sloužili.

S díky Bohu za vše dobré i vám přátelé, kteří jste přiložili ruku k dílu, aby se vše vydařilo. Díky všem zúčastněným, ale i nepřítomným nemocným, kteří nás provázejí svými modlitbami a obětmi, které naše farnosti i klášter tolik potřebuje. Deo gratias! Bohu díky!

P. Mikuláš Selvek, redakčně upraveno

Celodiecézní pouť zaujala pestrým programem

Asi tisícovka věřících se sjela v sobotu 23. září do Tábora a Klokot na Celodiecézní pouť, jež se konala s mottem: Veliké věci mi učinil ten, který je mocný.

Program začal v devět hodin na tábořském náměstí, kde se v informačních stáncích představily křesťanské organizace, např. Katolický týdeník, Hnutí Fokoláre, časopis DUHA i Diecézní charita České Budějovice.

Buchty z Horažďovic

Sestřičky rozdávaly u kostela pečivo, které nachystali věřící z domovské farnosti i poutníci. „Nejlepší jsou buchty z Horažďovic“, smála se sestra Vlasta z horažďovické komunity Kongregace Školských sester de Notre Dame. Pro děti byl připraven zajímavý poznávací program v ulicích, dospělí mohli navštívit přednášky např. rektora TF Tomáše Machuly, socioložky Věry Müllerové nebo kněze Petra Plášila.

Odpoledne ve 13 hodin pak vyrazilo z náměstí procesí poutní cestou na Klokoty, kde se od 15 hodin konala za hřbitovní zdí pontifikální mše s hlavním celebrantem světicím biskupem Mons. Pavlem Posádem. „Jsem rád, že jsme takhle všichni sjednoceni, přicházíme ze všech koutů budějovické diecéze, abychom se stali jedním tělem Kristovým. Jsme povoláni k velikým věcem, abychom se stali živým Kristem“, uvedl Mons. Pavel Posád.

Za rok v Sušici

Poutníci si akci pochvalovali. „Přijelo nás skoro čtyřicet“, uvedl Antonín Kouba z Katovic. „Vyšlo nám počasí, líbila se mi přednáška Kateřiny Lachmanové a nemělo chybu ani občerstvení, řízky byly vynikající“, usmíval se poutník, jehož doprovázela rodina s vnoučaty. „Přijeli jsme s autobusem, abychom se mohli sdílet už při cestě“, přidal se Ladislav Blažek ze Strakonice. „Moc se mi tady líbí a jsem ráda, že tu jsem s mámou i tátou houbářem“, radovala se Kateřina Voběrková z Drahotěšic. „Zajímavý byl celý program poutě, který vyvrcholil důstojnou mší svatou“, přidal se P. Jaroslav Karas z Mladé Vožice, jenž přijel s dvaceti farníky a dopoledne zpovídal na Klášterním náměstí. „Jsem ráda, že se akce vydařila, ale organizace byla náročná, hlavně přemísťování věcí“, svěřila se po mši jedna z ustaraných organizátorek Hana Koukalová a dodala, že příští rok se bude pouť konat v Sušici.

Radek Galis

JYSK pomáhá potřebným

Představte si, že jste bez práce, nemáte se kde umýt, nemáte se čím utřít, v horším případě nemáte co jíst, nebo si jídlo nemáte kde ohřát. Opravdu každý z nás se do takové situace může dostat, a tak je dobré vzdát se odsuzování.

Pro mě byla tato situace nepochopitelná, ale jen do té doby než jsem začala pracovat v Oblastní charitě Písek. Nyní vím, že příčiny mohou být o mnoho hlubší, než se na první pohled může zdát. Pokud přijde někdo o všechny peníze, které měl, tak je zcela jistě bezbranný. V tento moment potřebuje především nalézt sám sebe, najít svoji lidskou důstojnost a dostat možnost začít znovu. Je dobře, že v naší zemi žijí lidé, kteří jsou ochotni těmto lidem pomáhat, ať jsou to již fyzické osoby, nebo organizace či společnosti.

Posláním Charity – mezinárodní organizace je pomoc lidem v nouzi. Oblastní charita v Písku se o to mimo jiné snaží prostřednictvím Střediska pomoci, a to osobám, které se dostali do obtížné životní situace a nejsou ji momentálně schopny řešit vlastními silami. Jednou ze společností, která je ochotna pomáhat potřebným, je také firma JYSK, mezinárodní maloobchodní řetězec prodávající „vše pro domov“. Naši ředitelku Danu Vejšickou kontaktoval vedoucí prodejny JYSK Písek pan Kříž a nabídl pomoc v podobě daru 148 ks ručníků, jež pomohou našim klientům překlenout svoji tíživou životní situaci.

Dovolím si použít slova ze stránek této společnosti: „Slovo ‚JYSK‘ je často spojováno se skromností, pečlivostí a poctivostí – třemi hodnotami, se kterými se pan Larsen (zakladatel JYSKU) vždy ztotožňoval a je znám v celém Dánsku. Sám JYSK je symbolem důvěryhodnosti a dodržování daného slova“. Pravdivost těchto slov může ředitelka naší organizace potvrdit, neboť právě tyto hodnoty poznala při jednání a předání daru od pana vedoucího a zaměstnanců JYSKU Písek. Za to jim velmi děkuje jménem svým, celého kolektivu zaměstnanců ale zejména jménem všech obdarovaných.

Martina Zachatová,
redakčně upraveno

NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, Tel.: 224 818 757
On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

Kapesní diář na rok 2018 s liturgickým kalendářem

Ke každému dni je uveden církevní a občanský svátek, odkaz na denní modlitbu církve a na liturgické texty, antifona k žalmu. Jedna dvostrana zahrnuje jeden týden s místem na poznámky u každého dne. Do jednotlivých liturgických období roku vás uvedou myšlenky papeže Františka.

Brož., 144 s., 99 Kč

Michel Remery Tweetuj s Bohem

Kniha odpovědí na skutečné otázky mladých lidí. Každé téma je přehledně zpracováno na jednu dvostranu s odkazy na další studium Katechismu katolické církve a katechismu pro mládež YOUCAT. Propojeno s mobilní aplikací a webovou stránkou. Jedná se o druhé, přepracované a doplněné vydání.

Brož., 436 s., s barevnými fotografiemi,
350 Kč + mobilní aplikace zdarma ke stažení

Papež František Amoris laetitia (Radost z lásky)

Posynodální apoštolská exhortace o lásce v rodině

Exhortace je plodem dvou synodů o rodině. Již z několika úvodních bodů je zřejmé, že papež ani synodní otcové neuhýbají před složitostí předložených témat. Papežův otevřený pohled na realitu rodiny v současném světě není vystavěn na abstrakcích a nedosažitelných metách, ale vyznačuje se věrností evangelnímu ideálu a zároveň pastorační citlivostí vůči konkrétním situacím.

Dotisk, brož., 117 s., 99 Kč

Karol Wojtyła - Jan Pavel II Před zlatníkovým krámkem

Meditace o svátosti manželství místy přecházející v drama
Když v roce 1960 v jednom polském časopise vyšla zvláštní divadelní hra o manželské lásce, málokdo tušil, že pod jménem Andrzej Jawień se ve skutečnosti skrývá krakovský biskup Karol Wojtyła, budoucí svatý papež Jan Pavel II. Co může biskup vědět o lásce? „Vezměte a čtěte“ – a zjistíte, že toho o ní ví překvapivě mnoho...

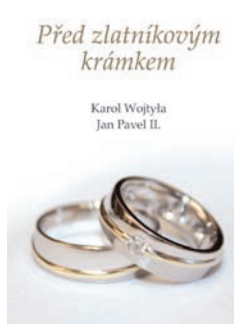
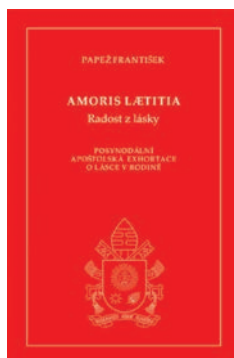
Váz., 88 s., 145 Kč

Fausti, Silvano Nad evangeliem podle Jana

Výklad Janova evangelia, ve kterém nechybí odbornost a přitom i pochopitelnost a živost, která zve nejen k četbě, ale i k přemýšlení a k žití rozjímaného slova.

Autorova životní zkušenost se zde spojuje s poctivým badáním a přesný výklad s jednoduchým jazykem v ustavičném dialogu mezi moderností a tradicí.

Váz., 632 s., 670 Kč

DEN BIBLE

19. 11. 2017

Oslavme Den Bible ve farnosti i v rodině. Zaměřme dnešní den na Boží slovo. Nemusím hned přečíst celou Bibli, ale mohl bych zkusit alespoň něco:

- Přečíst si úryvek z Bible
- S dětmi si přečíst příběh z Bible, mluvit o něm a pokusit se ho umělecky ztvárnit (nakreslit, postavit,...)
- S dětmi si prohlédnout všechny Bible, které máme doma (stará a vzácná vydání, Bible pro děti...)
- Podívat se společně na film s biblickou tematikou
- Pomodlit se s dětmi biblický růženec – s využitím powerpointu, ke stažení na www.biblickedilo.cz/biblicky-ruzenec
- Jít na biblickou hodinu
- Pustit si na internetu biblickou přednášku
- Poslouchat pořad Bible v liturgii na rádiu Proglas
- Přečíst si komentáře k jednotlivým nedělním čtením na www.biblickedilo.cz/bible-v-liturgii
- Uspořádat ve farnosti výstavu různých vydání Bible, které mají farníci doma
- Číst Bibli ve farnosti nepřetržitě 24 h

www.biblickedilo.cz

Teologická
fakulta
Faculty
of Theology

Jihočeská univerzita
v Českých Budějovicích
University of South Bohemia
in České Budějovice

Vás srdečně zve na dvousemestrální vzdělávací kurz

Nemocniční kaplan

Kurz je zaměřen na získání a prohloubení vědomostí z oblasti pastorační a psychosociální péče o nemocné, umírající, jejich blízké a o zdravotnický personál. V medicínské části účastníci kurzu získají teoretický přehled o základních medicínských oborech, jejich náplni a odborné terminologii. Praktická část slouží k aplikaci osvojených znalostí ve zdravotnických zařízeních a získání praktických dovedností.

Předpoklady pro přijetí do kurzu: minimálně ukončené teologické vzdělání v bakalářském stupni

Kurz začíná 18. 11. 2017 v budově TF JU, Kněžská 8, Č. Budějovice.

Rozsah kurzu: 96 hodin (12 setkání)

Cena kurzu: 5 000 Kč

Přihlásit se můžete osobně u Mgr. Leony Šťastné, kancelář č. 211 (2. patro - děkanát), nebo e-mailem na adresu: stastl00@tf.jcu.cz.
Přihlášky přijímáme do 10. 11. 2017.

